

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt IV. Alio ejusdem Danielis loco, eadem veritas demonstratur, & de Iudæorum calamitatibus disseritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Ex Lirano Super populum tuum, hoc est Hebræorum: & super urbem sanctam tuam, id est, Hierosolymam. Ut consummetur pravaricatio, & suam accipiat peccatum. Id est, ut deleatur peccatum, meritis passionis Christi. Non ut Rabbi Salomon interpretatur, ut desistant à pravaricationibus suis Hebræi, tempore excidij Hierosolymitani, quia ita exposita propheta esset falsa, quia non destruerunt tunc à peccatis Hebræi, imo, ut verè Lirano ait, sunt auctores & pravaricatores, & multis alijs peccatis irretiti.

Et adducatur Justitia sempiterna: Et adducatur Christus, quia ipse nostra est justitia, ac sanctificatio, quæ in via inchoatur, & in patria perficitur. *Et impleatur visio & prophetia,* Hoc est, omnia quæ de Christo à Prophetis sunt prædicta, quæ luce clarior in Christo completa sunt, ut in secunda Disputationis parte largius prosequemur.

Et ungatur Sanctus Sanctorum. Hebræi legunt Sanctum Sanctorum, hoc est, templum, arca testamenti, & vasa sanctorum per Messiam recuperanda, contra Jerem. 3. in diebus illis, ait Dominus, non dicent ultra: Arca testamenti Domini, neque ascendet super cor, neque fiet ultra, &c. Sensus ergo est, Et, Christus verè Sanctus Sanctorum, propter excellentem sanctitatem ungetur. De Christo enim dicitur, Unctus oleo latitæ præ participibus suis. Notandum vero hoc est elogium, quo Angelus eum, de quo loquitur, Sanctum sanctorum appellat, quod certè Christo optimè convenit, alteri cuiuslibet nullatenus. Is enim Sanctus Sanctorum tantum dici potest, qui Sanctos omnes longè superet, fonsque sit totius sanctitatis. Notandum id, inquam, maximè, ut videas, quàm perspicuè Angelus de Messia loquitur.

Scito ergo, & animadvertite: ab exitu sermonis, ut iterum adificetur Hierusalem. Hebræi legunt, de exitu sermonis, ne cogantur verba hæc, de hebdomadarum initio interpretari: sed pervertunt manifestè litteram, in qua ab, non de habetur: significat autem à tempore, quo profereatur edictum, seu facultas concedetur reedificandi Hierusalem, quod promulgatum est ab Artaxerxe 20. anno regni sui, vel certè juxta expositionem Lirani; Burg. & Galatini, à tempore, quo à Deo exivit sermo ad Jerem. de reedificanda Hierosolyma ab anno videlicet 4. Sedecie.

Usque ad Christum ducem. Exponunt Hebræi usque Cyrum, qui dicitur est Christus, Isa. c. 45. Sed errant; nam de eodem Christo dicitur paulò infra, occidendum esse in Hierusalem, quod Cyro convenire non potest. Recta ergo expositio, *Usque ad Christum ducem,* id est, usque ad tempus, quo Messias incipiet hominibus manifestari, prædicare, docere, seu usque ad illud tempus, quo incipiet Christus publica miracula edere.

Hebdomades septem & sexaginta due erunt: hoc est sexaginta novem.

Et rursum adificabitur platea, & muri in angustia temporum. Quasi expressius diceret, in primis septem hebdomadibus reedificabuntur muri Hierosolymæ.

Et post hebdomadas sexaginta duas occidetur Christus. Post videlicet hebdomadas sexaginta duas, septem prioribus, in quibus Hierusalem renovanda est, suppositis, occidetur Christus ille, de quo supra locutus est, Messias. Hucusque visum est explicare hujus vaticinij litteram subobscuram propter Hebræorum expositiones, quas rejecimus: qualisque fufius rejicit Lirano sup. illud c. 9. Danielis, & novissimè Pererius. Ex ea nunc nobis liceat rationem conficere: Daniel prædixit post 490. an-

nos advenurum Messiam, sed hoc tempus jam elapsum est, undecumque Auctores illud exordiantur, aut quocumque modo illud concludant; ergo stultum est Messiam adhuc expectare. Major constat ex supradictis in ex exponendum Prophetiam, ubi diximus in ea sermonem esse de Messia, & septuagintas hebdomadas 490. annis constare. Minor quoque est evidens, ergo, &c. Diximus vero undecumque auctores hebdomadas exordiantur, aut quocumque modo easdem concludant, quia extant de hac variæ multipliceseque sententiæ, variæ quoque temporum Chronologie, ut in tanta sententiarum varietate, & homanarum historiarum incertitudine, difficile admodum sit, annorum seriem aliquam adducere, quæ lectoris diligentis animum omnino sedare possit, quàm idcirco præmittimus, & studiosum ad Liranum, & ex recentioribus ad Pererium in c. 9. Danielis, & ad Suarez. 1. Tom. sup. 3. p. d. 1. sect. 2. Legantur etiam Joan. Driedo lib. de Scripturis & dogmatibus Ecclesiasticis: & ex veteribus Eusebius lib. 8. de Demonstratione. Evang. c. 3. Tertullianus, qui lib. contra Judæos enumerat hebdomadas, quem Hieronymus in Danielem sequitur. Prosper verò de prædicationibus divinis p. 2. c. 35. refert Hieronymum ac valde laudat. Nobis, ut diximus, satis esse debet hebdomadas septuaginta undecumque numerentur, jam effluxisse, atque ad eam Messiam jam venisse.

CAPVT IV.

Alio ejusdem Danielis loco, eadem veritas demonstratur, & de Judæorum calamitatibus differitur.

Tertium igitur testimonium est apud eundem Danielem post verba capitis præcedenti allata: ex quo apertius colligitur eum loqui de Christo; nam postquam dixerat, post hebdomadas sexaginta duas occidetur Christus, addit: Et non erit ejus populus, qui eum negaturus est. Et Civitatem & sanctuarium dissipabit populus cum duce venturo: & finis ejus vastitas, & usque ad consummationem & finem durabit desolatio. Ex hoc loco propterea licet argumentari ad nostrum institutum: quia omnino vastatio Hierusalem per Vespasianum, & calamitas ista Judæorum, quam cernimus, est illa ipsa, quæ secundum hanc prophetiam est duratura usque ad mundifinem, atque adeo consequens est, ut fateamur jam Messiam advenisse, fuisseque ante istam Judæorum cladem occisum. Quod manifestissimè apparet demonstrando differentiam hujus calamitatis, quæ à Vespasiano illata, usque in hanc diem perpetuo premit Judæos, atque aliarum calamitatum priorum, quæ ante Salvatoris nostri adventum perpeffi sunt. Hinc enim apparet, non, sicut priores calamitates, certum quendam exitum, & terminum habuerunt, ita quoque hanc esse aliquando finiendam.

Si quis igitur hujusmodi calamitatum differentias conquirat, nimirum quinque reperiet. Principio antiquiorum calamitatum, quæ acciderunt tunc inter Judæos ante Domini nostri ortum, tres fuerunt hæc omnium gravissimæ, & super alias memorabiles, timam Prima fuit Ægyptiaca: secunda Babylonica: tertia, Judæorum sub Rege Antiocho Epiphane, tempore tum Machabæorum Judæiulerunt. Inter quas & prælatam calamitatem, quinque, ut dixi, tem, que norari post Do-

eis hanc tam gravem calamitatem iniecerunt praefer Christi necem.

simis verbis à DEO reprehensa, & acerbissimis supplicij vindicata, scelus idololatriæ, & cædes Prophetarum: hæc duo super alia omnia DEUS exprobrat Judæis, & propterea testatur, gravissimas quasque eorum captivitates, & calamitates, præsertim verò Babylonicam, ipsi contigisse. Atqui nec post dissolutam captivitatem Babylonicam, nec post Salvatoris nostri adventum legitimus Judæos aut publicè idola coluisse, aut Prophetas occidisse. Itaque post id temporis, quod ad ista duo scelera spectat, quodam modo melior fuit populus Hebræus, quam antea fuerat. Non igitur magnitudo & diuturnitas præsentis Judæorum calamitatis, vel ad prædicta duo scelera, vel ad alia quæcumque, præter cædem Mesliæ referri potest. Sed esto fuerint idolorum cultores, Prophetas occiderint, non ideo tamen conveniens prædictis sceleribus erat præsentis Judæorum calamitas. Hæc namque scelera fuerunt antea apud illos creberrima, quorum tamen non nisi septuaginta annorum captivitate, pœnas luerunt. Nullum igitur exitum habent, nullam labebram Judæi: quocumque se verterint, tenentur constructi.

Eximia D. Hieronymi in Judæos sententia.

Juvat hoc loco referre, quæ D. Hieronymus ad hanc Judæorum voluntariam cæcitatē, perfidiamque redarguendam posuit in Epistola 129. quam scripsit ad Dardanum: Multa (inquit) Judæa scelera commisisti, cunctis circa te servisti nationibus: ob quod factum est utique propter idololatriam, cumque servisses, crebrè tui miserus est DEUS, & misit iudices & salvatores, qui te de servitute Moabitaram, Ammonitarum, Philistinorum, ac diversarum gentium liberarent. Novissimè sub Regibus offendisti DEUM, & omni tua provincia gente Babylonica vastante deleta est, per septuaginta annos, templi solitudo permansit. A Cyro Rege Persarum est laxata captivitas: extructum quoque est sub Dario templum. Quæ passi sis à Mediis, & Aegyptiis, & Macedonibus, non enumero: nec tibi adducam in memoriam Antiochum Epiphanem, crudelissimum omnium tyrannorum: nec Pompeium, Gabinium, Scaurum, Varium, Cassium, Sossiumque replicabo, qui tuis urbibus, & præsertim Hierosolyma, insultarunt. Ad extremum sub Vespasiano, & Tito urbs capta templumque subversum est. Deinde civitatis usque ad Adrianum Principem per quinquaginta annos mansere reliqua: post illam eversionem usque ad hanc diem paulò minus, quam per quadringentos annos, & Urbis & templi ruina permanent. Ob quod tantum facinus? Certè non colu idola: sed etiam serviens Persis & Romanis, & captivitate pressus iugo Deos ignoras alienos. Quomodo clementissimus quondam DEUS, qui nunquam tui antea oblitus fuerat, nunc per tanta spatia temporum non adducitur, ut solvat captivitatem, & ut verius dicam, expectatum tibi mitat Antichristum? Ob quod, inquam, facinus & tam execrabile scelus, aperit à te oculos suos? ignoras: Memento vocis parentum tuorum, Sanguis ejus super nos & filios nostros.

Matt. 27. Et, Hic est haeres, venite occidamus eum, & nostra erit hereditas; Et, Non habemus Regem, nisi Casarem. Habes Joan. 19. quod elegisti, ad finem mundi usque serviturus es Casari, donec gentium intres plenitudo, & omnis Israel salvus fiat, & qui quondam eras in capite, vertatur in caudam. Hactenus verba D. Hieronymi.

Neque cuiquam mirandum accidar, hanc tam manifestam, testatamque oraculis Prophetarum, atque tuorum multorum experientia comprobata de Mesliæ adventu, & morte doctrinam, non videre atque intelligere. Si quidem hæc ipsa cæcitas, una est de multis alijs, & quidem maximis Judæorum pœnis, quibus illi, propter necem Mesliæ, à Deo puniti sunt. Duplici enim pœnarum ge-

nere multati sunt. Unum fuit corporale: & hoc triplex, amissio regni, ac dignitatis, perpetua urbis ac templi desolatio, & sempiternum exitum, innumeris malis miserisq; referentem.

Alterum pœnæ genus fuit spirituale, tantò sanè gravius, & exitiosius priore, quantum & poitionibus bonis eos spoliavit, & acerbioribus malis affecit. Et hoc duplex; excecatio mentis, & obduratio cordis, videlicet ad intelligenda, credendaque, atque amplectenda, quæ ad Mesliam pertinebant. Hoc duplici pœnarum genere plectendos esse Judæos Isaias c. 6. illis verbis indicavit: Excaeca cor populi hujus, & aures aggravata, & oculos ejus clauda, ne forte videat oculis suis, & auribus suis audiat, & corde suo intelligat, & convertatur, & sanam eum, & dixi, Usquequo Domine? & dixit, Dones desolentur civitates absque habitatore, & domus sine homine, & terra relinquantur deserta. Hoc scilicet vaticinium Salvator nolte: in Evangelio Joan. cap. 12. ad se & Judæos, qui sibi credere recitabant, pertinuisse declaravit. Illud quoque quod in Deuter. cap. 28. dixit Moyses de Judæis, Percutiat te Dominus amentia, & cæcitate ac furore mentis: & palpes in meridie sicut palpare solet cæcus in tenebris, & non dirigas vias tuas, omnique tempore calumniam sustineas, & opprimaris violentia, nec habeam, qui liberet te. Hoc, inquam, quod Moyses dixit, nunquam verius, quam jam in Judæos dici posse intelligimus. David præterea Psalmo 68. cum sub persona sua exposuisset, quam indignis & acerbis modis tractandus esset Mesliæ à Judæis, scilicet propter certitudinem Prophetiæ, in prædicando futura, usque verbi præteritii temporis, proximè varias pœnas, partim corporales, partim spirituales, tam immani eorum scelerum comparatas, subjunxit: Fiat (inquit) mensa eorum coram ipsis in laqueum, & in retributiones & scandalum: Obscurentur oculi eorum ne videant, & dorsum eorum semper incurva. Effunde super eos iram tuam, & furor iræ tuæ comprehendat eos. Fiat habitatio eorum deserta, & in tabernaculis eorum non sit quis habitans. Quoniam quem tu percussisti, persecuti sunt, & super dolerem vulnerum meorum addiderunt. Appone iniquitatem super iniquitatem eorum, & non inirent in justitiam tuam. Dilectant de libro vivendum, & cum justis non scribantur.

Davidem autem hæc vaticinantem, prophetico spiritu, spectasse Judæos, qui Dominum nostrum occiderunt, & doctrinam ejus oppugnarunt, non tantum accipere noluerunt, testem habemus, quo non gravior alter, D. Paulum capite undecimo Epistola ad Romanos. Qui quidem Paulus capite tertio posteriori Epistola ad Corinthios, elegantè argumentatur, obvios esse Judæorum sensus ad divina mysteria, præsertim ea, quæ Mesliam attingunt, intelligenda: Olim, inquit, non poterant Scripturæ Judæi aspiciere faciem Moysi, nisi velatam, nempe in hodiernam usque diem, velamen manet Judæis in lectione veteris testamenti: quod tamen per Christum evacuetur. Itaque Judæus sine fide Christi legens Scripturam, reperit eam velatam, nec menti perviam ad intelligendum. At cum primum fide Christi imbutus est, velamen ex ipsa Scriptura, & ex corde ejus auferatur. Idem Paulus 2. cap. posteriori Epistola ad Thesalonicenses, testatur Judæos expositos esse omni seductioni, & errori, eò quod claritatem veritatis non receperunt: ut salvi fierent: ideoque (inquit) mittes illis DEUS operationem errorum, ut credant mendaciam, ut judicentur omnes, qui non crediderunt veritati, sed consenserunt iniquitati.

Isa. 6.

Joan. 12.

Deut. 28.

Psal. 68.

Judæi ha-

bent fa-

ciem ve-

laram ad

tingunt

Scriptu-

rae myste-

ria intel-

ligenda.

